

Міністерство освіти і науки України
Київський національний лінгвістичний університет
Кафедра германської і фіно-угорської філології

Курсова робота

на тему:

**Структурно – семантичні особливості формул підбадьорювання в
сучасних англійській і українській лінгвокультурах**

Студентки групи Па17-20
факультету германської філології
заочної форми навчання
спеціальності 035 Філологія
Сокур Ганни Миколаївни

Науковий керівник:
доктор філологічних наук
Баган Мирослава Петрівна

Національна шкала _____
Кількість балів _____
Оцінка ЄКТС _____

Київ

2023

ЗМІСТ

ВСТУП

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ 6

1.1. Лінгвокультурологічні дослідження у фразеології 6

1.2. Підходи визначення фразеологічних одиниць в сучасній лінгвістиці..... 8

1.3. Фразеологія як об'єкт лінгвістичного вчення12

1.4. Порівняльний метод у вивченні фразеологічних одиниць 15

Висновки до розділу 115

РОЗДІЛ 2. СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУЛ ПІДБАДЬОРЮВАННЯ В СУЧАСНИХ АНГЛІЙСЬКІЙ І УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ..... 19

2.1. Семантична класифікація формул підбадьорювання 19

2.2. Структурні особливості формул підбадьорювання в зіставлюваних мовах..... 22

Висновки до розділу 226

ВИСНОВКИ29

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ31

АНОТАЦІЯ..... 34

ВСТУП

Під час вивчення іноземної мови велика увага приділяється мовним кліше. Однак в даний час не існує загальноприйнятої точки зору на природу даних мовних одиниць. Під кліше розуміються готові, відтворювані одиниці мови. За своєю структурою кліше досить різноманітні і зовсім необов'язково характеризуються стислістю. Англійська мова будується не тільки з слів і словосполучень, а й з більш протяжних відрізків. Вони характеризуються тим, що вносяться в текст в готовому вигляді і функціонально уподібнюються складному слову.

У практиці викладання іноземної мови ефективним вважається заучування не окремих слів, а словосполучень і кліше. Розмовні кліше природним чином включаються в навчальний матеріал. Однак навіть в відношенні досить простих фраз виникають великі складнощі, пов'язані з невідповідністю їх вживання того контексту, в якому вони реалізуються в мові. Стійкі словосполучення і їх еквіваленти складають основу мови для професійних цілей.

Актуальність обраної теми дослідження полягає в тому, що статус самого терміна «кліше» до сих пір залишається дискусійним зважаючи на значні відмінності у трактуванні терміна, «кліше» як в українській, так і в англійській наукових школах. Крім того, кліше становлять значну частину розмовної лексики, що є актуальною для вивчення і викладання англійської мови україномовним студентам, так як знання і вміння коректно використовувати кліше впливає на успішність чи неуспішність міжкультурної взаємодії.

Об'єкт роботи – кліше підбадьорювання в англійській і українській мовах.

Предмет роботи – їх структурні, семантичні й лінгвокультурні особливості в зіставляваних мовах.

Мета роботи – проаналізувати структурно – семантичні особливості формул підбадьорювання в сучасних англійській і українській лінгвокультурах.

Завдання:

- 1) обґрунтувати теоретичні аспекти зіставного вивчення фразеологізмів;
- 2) зібрати формули підбадьорювання в сучасних англійській і українській мовах;
- 3) порівняти семантику формул підбадьорювання в зіставляваних мовах;
- 4) зіставити структурні особливості формул підбадьорювання в зіставляваних мовах.

У роботі використовуються такі **методи дослідження**:

- метод аналізу і синтезу – для проблеми пошуку, розробки гіпотез, завдань дослідження, для підведення підсумків дослідно-пошукової роботи, формулювання висновків;

- метод узагальнення – для встановлення структурно-семантичних характеристик кліше;

- синхронічний метод, який передбачає спільний аналіз одночасно існуючих декількох лінгвокультурологічних одиниць.

Матеріали дослідження представлені картотекою при складанні якої були використані словники, сучасні довідники, матеріали газет і архівів, карти, брошури, Інтернет ресурси. Для аналізу були взяті найбільш уживані в мові одиниці таких семантичних полів як «емоції», «навчання», «міжособистісні відносини», «побутове життя» та ін.

Новизна цього дослідження полягає в виокремленні кліше із загального англомовного вокабуляра, систематизації мовних одиниць, складових кліше; також виокремлення з україномовного вокабуляра і систематизації їх аналогів в українській мові; виявленні та описі їх комунікативних функцій; науковому обґрунтуванні їх ролі в процесі успішної / неуспішної комунікації. Наукове обґрунтування їх ролі визначається виявленими в ході дослідження когнітивними і комунікативними закономірностями використання кліше, на основі яких відзначаються типові неточності перекладу, усуваються при підборі еквівалентних кліше іншої мови.

Теоретична значущість роботи полягає в систематизації, на основі зробленого аналізу кліше, виявленні їх властивостей з точки зору теорії міжкультурної комунікації, порівняльного мовознавства, теорії перекладу, когнітивної лінгвістики, лінгвокультурології, комунікативної лінгвістики і лексикології.

Практична цінність цієї роботи полягає в можливості застосування її результатів в теорії і практиці міжкультурної комунікації; теорії і практиці підготовки перекладачів і лінгвістів; для розробки спецкурсів і спецсемінірів; навчання українських студентів, які вивчають англійську мову.

Матеріали даного дослідження можуть бути використані при розробці таких дисциплін, як «Практичний курс іноземної мови», «Лексикологія», в лексикографічній і перекладацькій практиці та в науково-дослідній роботі студентів.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

1.1. Лінгвокультурологічні дослідження у фразеології

В останні десятиліття вивчення фразеологічних одиниць (ФЕ) у лінгвокультурологічному та когнітивному аспектах є актуальним напрямом, про що свідчать роботи таких лінгвістів, як В. М. Мокієнко, В. А. Маслова, В. Н. Телія, Н. Ф. Алефіренко, Л. Г. Золотих, В. Є. Щербина та багатьох інших. У центрі уваги дослідників є питання семантики фразеологізмів, основи процесу фразеологізації, виявлення національної специфіки у стійких висловлюваннях.

Лінгвокультурологія - комплексна наукова дисципліна, що вивчає взаємозв'язок та взаємовплив культури та мови у його функціонуванні та відображає цей процес як цілісну структуру в єдності їх мовного та позамовного (культурного) змісту [1]. Фразеологізми є об'єктом вивчення лінгвокультурології, оскільки їхня поява пов'язана з різними змінами в житті людей, які зумовлені прогресом сучасного суспільства. Що-небудь нове в житті людей завжди знаходить своє відображення в мові. В. А. Маслова зазначає, що фразеологізми, «відбиваючи у своїй семантиці тривалий процес розвитку культури народу, фіксують та передають від покоління до покоління культурні настанови та стереотипи, еталони та архетипи» [2, с. 82]. Наявність фразеологічних одиниць у тому чи іншому мові свідчить про багатоту культуру різних народів і відбиває їх унікальність.

В основі методології лінгвокультурологічної науки лежить осмислення тісного зв'язку мови та культури, мови як засобу пізнання культури,

необхідного відтворення у мові культури певного народу. Виходячи з цього, об'єктом лінгвокультурології може бути колосальна більшість мовних і комунікативних одиниць, починаючи від рівня словотвору та закінчуючи текстом - дискурсом, актами комунікації, аксіологічною картиною світу. Лінгвокультурологія так ж має різноманітність типів і видів лінгвокультур, виступаючих як об'єкт вивчення (Маслова, 2001) .

Слід зазначити, що методи лінгвокультурології – це безліч аналітичних прийомів, операцій та процедур, які використовуються при аналізі зв'язку мови та культури.

У лінгвокультурології можна вдається до лінгвістичних, а також культурологічних та соціологічних методам. Такі методи взаємодоповнюють один одного різними пізнавальними принципами та прийомами аналізу, що допомагає лінгвокультурології вивчати свій складний об'єкт - взаємозв'язок мови та культури.

Особлива сфера дослідження - лінгвокультурологічний аналіз текстів. Вони і є достовірними хранителями культури. Залучення людини до культури відбувається шляхом присвоєння їм «чужих» текстів. Будучи мізерно малим елементом світу, текст (книга) вбирає в себе світ, стає всім світом, заміщає собою весь світ читача. При вивченні текстів, застосовуються різні методи і прийоми дослідження - від інтерпретаційних до психолінгвістичних.

Якщо говорити про фундамент методології лінгвокультурології, то вона, ґрунтується в першу чергу на загальнонаукових принципах:

- синхронічно
- діахронічному, інтерлінгвістичному, комплексному, семасіологічному
- ономасіологічному, логічному, експериментальному та системно - семантичному.

До наукових принципів лінгвокультурології, крім уже описаного власне лінгвокультурологічного, можна віднести наступні:

1. Інакшість (вводиться Г.М. Алімжанової) - даний принцип визначається, як необхідність при порівнянні – культурологічному підході, так само, як і в дослідженнях з міжкультурної комунікації, уникати оцінної опозиції «добре - погано», а виходити з ідеї інакшості, що реалізується в судженні: матеріали мови одного етносу свідчать про те, що поняття представлене інакше, ніж у мові іншої етносу.

2. Експланаторність полягає в обов'язковому співвіднесенні деяких культурних відмінностей, що констатуються в семантиці мовних одиниць із відмінностями у світосприйнятті народу.

3. Антропоцентризм.

4. Функціоналізм (В.В. Воробйовим) виходить із розуміння лінгвокультурологічної компетенції не лише як знання всієї сукупності лінгвокультурем, але і розкриття їх характерних функцій (Володарська, 2002).

1.2. Підходи визначення фразеологічних одиниць в сучасній лінгвістиці

Проблематика національно-культурної специфіки фразеологічної системи мови на даний час є предметом дослідження багатьох лінгвістів. Підвищена увага до цієї теми викликана загальним сплеском інтересу до проблеми мови та культури, яка, у свою чергу, отримала новий імпульс розвитку в рамках нової антропологічної парадигми сучасної лінгвістики, що складається зараз.

В рамках антропологічної лінгвістики, покликаної вивчати «мову в тісному зв'язку з людиною, її свідомістю, мисленням та духовно-практичною діяльністю» [1. 3. 49]. Необхідність створення єдиної теорії мови та людини робить природним і необхідним звернення до фразеологічної системи мови,

яка є найбільш конкретним національно детермінованим і самобутнім явищем. За чудовим висловом Л. І. Ройзензона, «фразеологія з усіх творів мовного генія людини - найбільш самобутнє, складне і комплікативне явище» [2. С. 69]. Таким чином, проблема національнокультурної своєрідності фразеології виходить за суто лінгвістичні рамки і вимагає своєї розробки в руслі таких міждисциплінарних питань, як «мова та культура», «мова та мислення», які стають все більш актуальними для сучасної лінгвістики.

При дослідженні національної специфіки Д. О. Добровольський виділяє два підходи. Перший підхід називається порівняльним, за якого національно-культурна своєрідність однієї мови визначається щодо іншої мови. Другий підхід – інтроспективний, при якому національна специфіка мови розглядається очима її носіїв, тобто проводиться самоаналіз, самоспостереження [3. С. 71].

При порівняльному підході специфічними визнаються всі факти однієї мови щодо іншої, які є оригінальними з погляду традиційної народної культури з перспективи другої мови (і відповідної культури). При цьому не є важливою та обставина, що багато з тих, що виділяються як специфічні факти, можуть мати місце і в інших мовах (культурах).

Інтроспективний підхід ґрунтується на уявленні про наявність базових національно-культурних характеристик безвідносно до специфіки інших мов та культур. Завдання дослідження є пошук відповіді питанням, у чому полягає національна специфіка мови очима його носіїв. Найбільш прийнятними дослідницькими прийомами в цьому випадку є опитування інформантів і різні тести, спрямовані на з'ясування ставлення носіїв мови до відповідних лінгвістичних фактів. Так, наприклад, сигналом наявності базової національної специфіки може бути думка про недоречність цього висловлювання в устах іноземця.

При зверненні до проблеми національно-культурного своєрідності фразеологізмів необхідно усвідомлювати, що у лінгвістиці існують кілька різних підходів до виявлення національно-культурної складової фразеологічних одиниць, мають різну методологічну базу, різні методи дослідження, що відрізняються друг від друга ступенем охоплення фразеологічного матеріалу. Насамперед, необхідно назвати лінгвокраїнознавчий підхід. Лінгвокраїнознавчий напрямок у лінгвістиці спиралося на які з'явилися на роботах лінгвістів вказівки існування позамовного компонента у значенні слова, обумовленого екстра лінгвістичними чинниками. При лінгвокраїнознавчому дослідженні фразеологічних одиниць виділяються та класифікуються екстралінгвістичні фактори, відображені у компонентному складі фразеологічних одиниць. Особлива увага до плану вираження фразеологізмів повертає значення історико-етимологічного тлумачення елементів або прототипу фразеологічних одиниць. Лінгвокраїнознавчий підхід – це найбільш поверховий рівень виявлення національно-культурної складової фразеологізмів.

Другий підхід до виявлення національної специфіки фразеологізмів також виник у рамках структуралістського розуміння мови. Він є певною протилежністю лінгвокраїнознавчого підходу – загострює увагу дослідника не на «безеквівалентному» компоненті фразеологізму, а, навпаки, на наявності у аналізованій фразеологічній одиниці тих чи інших іншомовних відповідностей. Як відомо, категорія національного у сфері фразеології перебуває у діалектичній єдності з категорією міжнародного. Зіставлення фразеологічних аналогів різних мов із метою виявлення їхнього національного колориту, національно-культурних особливостей є предметом контрастивного підходу до виявлення національно-культурної своєрідності фразеологізмів. Зіставлення фразеологічних еквівалентів тут відбувається з виявлення не загального, як із класичному порівняльному методі, а

виявлення відмінностей, які й становлять національно-культурну своєрідність фразеологічних еквівалентів порівнюваних мов.

Розвиток лінгвокультурологічного підходу до вивчення фразеології орієнтує дослідника на вивчення співвідношення фразеологізмів і символів культури та актуалізує значення системи еталонів, стереотипів, символів тощо, для опису культурно-національної специфіки фразеологічної системи [4. С. 92].

В даний час з'явилося безліч лінгво-культурологічних досліджень, де автори прагнуть виявити для окремих універсальних понять будь-якої культури (таких як життя і смерть, добро і зло, любов і ненависть тощо) їх національний образ, зафіксований у наївній картині світу. Концептуальна модель поняття визначається шляхом аналізу його вживання у мові. Залучення фразеологічного матеріалу, розгляд внутрішньої форми фразеологізму як ключа до розуміння змісту того чи іншого концепту культури є характерною рисою робіт цього напрямку.

На думку В. Н. Телії, основною метою лінгво-культурологічного аналізу фразеологічних одиниць є «виявлення та опис культурно-національних конотацій, що узуально супроводжують значення у формі образних асоціацій з еталонами, стереотипами та іншими культурними знаками та співвідносних один з одним за допомогою когнітивних процедур, що надають цим конотація осмислення» [5. З. 79].

Таким чином, у рамках лінгво-культурологічного підходу національно-культурна своєрідність фразеологізмів вбачається в тому, що вони містять комплекс наївних уявлень носіїв мови про той чи інший концепт національної культури. Аналіз фразеологізму, який указує на певне поняття духовної культури, виявляє національно культурну конотацію аналізованого поняття, а аналіз сукупності подібних фразеологізмів дає повну картину досліджуваного концепту у фразеологічній картині світу.

Цей підхід до значення надає великі можливості у сфері лінгвістичного моделювання актуального значення фразеологічних одиниць. Як відомо, значення фразеологізмів переважно метафоричні. Це дозволяє відновити комплекс концептуальних перетворень, які лежать в основі формування актуального значення ідіом. Таким чином, когнітивний підхід до виявлення національно культурної своєрідності фразеологізмів передбачає аналіз окремих фразеосемантичних полів з метою опису в їх рамках фразоосвітніх моделей, сукупність яких показує як національні особливості мовного членування світу, так і креативного мислення при створенні кожного окремого фразеологізму. Когнітивний підхід – це спосіб дослідження менталітету нації. Національно-культурна своєрідність фразеології у межах цього підходу є особливості функціонування мовного мислення, особливості образної картини світу.

Розглянуті вище підходи до виявлення національно-культурної своєрідності фразеологізмів, безперечно, є єдиним цілим. Вони можуть бути представлені як шаблі аналізу національної фразеології: виявлення безеквівалентних екстралінгвістичних факторів, відображених у фразеологізмах; виявлення структурно-семантичних особливостей міжмовних фразеологічних аналогів; виявлення національно-культурних конотацій ключових слів та концептів культури, укладених у фразеологізмах; виявлення особливостей національного членування мовної картини світу та особливостей функціонування національного менталітету як лінгвокреативного мислення. Сукупне застосування лінгвокраїнознавчого, контрастивного, лінгвокультурологічного та когнітивного підходів може дати повну картину національно-культурних особливостей фразеологічної системи мови.

1.3. Фразеологія як об'єкт лінгвістичного вчення

Мова - це складний об'єкт, який можна визначити як засіб спілкування, як знакову систему, як вроджену здатність до комунікації особливого роду,

як продукт та основна умова когнітивної діяльності людини. Безперечно, мова є для людини засіб досягнення поставлених цілей (Ярцева, 2002).

Фразеологія - порівняно молода область лінгвістики, яка тільки відносно недавно стала встановленою як окрема лінгвістична дисципліна. Фразеологія поширюється у всіх мовних галузях. Література фразеології представляє його як підполе лексикології, що має справу з вивченням словосполучень.

У лінгвістиці фразеологія - дослідження набору або фіксованих виразів, таких як ідіоми, фразові дієслова та інші типи лексичних одиниць (часто звані фразами), у яких складові частини вирази приймають значення, більш певне, і залежить від поєднання всіх слів, що стоять в одиниці (Виноградів, 1977).

Фразеологія утримується у мові століттями, репрезентуючи культуру народу - носія. На думку Ст. Тілі, «фразеологічний склад мови - це дзеркало, в якому лінгвокультурна спільність ідентифікує своє національне самопізнання» (Телія, 1996) .

Фразеологія як лінгвістична дисципліна завоювала в даний час досить міцні позиції. У цій галузі виділилися як розділи: фразоутворення, діалектна фразеологія, порівняно - порівняльна, історична і т.д.

По всіх цих та інших справах нині ведуться інтенсивні дослідження на матеріалі різних мов. Лінгвоспецифічним для англосаксонського менталітету є поняття *understatement* , яке часто перекладається українською мовою як «мовна стриманість, недомовленість, стриманий вислів». Для української та англійської мовної свідомості характерне перебільшення, перевищення (*overstatement*), що добре видно на прикладі фразеологічних одиниць зі значенням у українській та англійській мовах.

У Великій Британії, а також інших західноєвропейських країнах, останніх двадцять років фразеологія постійно розвивалася. Діють

європейські фразеологічні товариства (EUROPHRAS) та європейські асоціації лексикографів (EURALEX), з їх звичайними угодами та публікаціями, свідчення про плідний європейський інтерес до фразеології.

Однак фразеологія була встановлена як галузь лінгвістичної науки самостійно завдяки радянській школі лінгвістів.

Фразеологія - це наука про фразеологічні одиниці (Фразеологізми), тобто про б стійких поєднаннях слів з ускладненою семантикою, що не утворюються по структурно – семантичним моделям змінних поєднань (Кунін, 1996).

Шарль Баллі ввів термін *phraseologie*, у значенні «розділ стилістики, вивчає пов'язані словосполучення, але цей термін не набув популярності в працях західноєвропейських та американських лінгвістів і вживається у трьох інших значеннях: 1) вибір слів, форма вираження, формулювання; 2) мова, стиль, стиль; 3) висловлювання, словосполучення. Це підтверджується визначеннями слова *phraseology* в англійських та американських словниках (Баллі, 2001).

Поняття фразеології спочатку використав Шарль Баллі в *Précis de stylistique*, звідки і було взято В. Виноградовим та іншими радянськими лінгвістами. Щоб чітко позначити область фразеології як лінгвістичної дисципліни, ми можемо розглядати її як початковий ступінь, де словник відповідає синтаксису. Виділення галузі фразеології вимагає, з одного боку, поділу лексикології, ілюструючи відмінності між фразеологічною одиницею та складним словом, а з іншого боку, відокремлення від синтаксису шляхом диференціації від синтагми чи фрази випадкового, неповторного, нестабільного характеру.

Фразеологія - посередницька область. Вона, будучи близька до довідкової літератури, досліджує словники та вивчає фіксовані словосполучення, що характеризуються унітарним значенням, а також вивчає

синтаксис, оскільки фразеологічні явища визначаються синтаксичними відносинами різних видів. Враховуючи виразну природу фразеологічних явищ вони також пов'язані зі стилістикою. Враховуючи можливість диференціації стилів та функціональних варіантів мови, аналіз фразеологічних одиниць особливо наближає їх до функціональної стилістики (Баллі, 2001).

Але поза близькістю з різними лінгвістичними дисциплінами, фразеологія має тенденцію розглядатися як автономна дисципліна з її власним об'єктом та методами дослідження.

Термін фразеологія визначає дисципліну, а також її об'єкт, набір або вся кількість фразеологічних одиниць у даній мові. Згідно з походженням фразеології, лінія була проведена між двома областями дослідження, а саме, лінгвістичної фразеології (засоби вираження співтовариства) та літературною фразеологією (афоризми, гостроти, словосполучення з випадковим характером, що належать визначено їм письменникам, видатним людям) (Телія, 1997).

Як автономна дисципліна об'єкт дослідження фразеології складається із фразеологічних одиниць даної мови (або групи мов).

1.4. Порівняльний метод у вивченні фразеологічних одиниць

Сутність порівняльного аналізу у мові полягає у порівнянні якихось двох чи більше однорідних мовних явищ, що є складовою систем різних мов. Завдяки цьому способу дослідження визначається специфічність фразеологічного складу конкретної мови. Виявляються і відмінності, що існують між ними, тому цей аналіз може називатися у спеціальній літературі як «контрастний» або «компаративний» аналіз.

Фразеологічні одиниці несуть у собі відомості, які допоможуть засвоїти сучасну мовну картину світу та покращити міжкультурну комунікацію. Порівняльні дослідження фразеологічних одиниць можуть проводитися в

різних аспектах. Наприклад, структурно-граматичний аспект має на увазі встановлення загальних закономірностей, паралельних конструкцій та структурно-граматичних розбіжностей фразеологічних одиниць, які репрезентують різні мови. Зокрема, дві фразеологічні одиниці можуть бути досліджені як на морфологічному, так і на синтаксичному рівні.

Вивчення фразеологічних одиниць порівнянним методом має значення і для інших напрямів науки про мову. Зокрема, йдеться про порівняльно-історичне мовознавство, що багато в чому ґрунтується на синхронних результатах зіставлення фразеологізмів, і про ареальну лінгвістику, яка формується, в тому числі, завдяки виявленим відмінностям та особливостям.

Для того, щоб продемонструвати, як на практиці здійснюється порівняльний аналіз фразеологічних одиниць і які результати на його основі можна отримати, слідує як приклад звернутися до порівняльного дослідження з семантичного аспекту фразеологізмів української та англійської мов.

Семантика фразеологічних одиниць може бути вивчена на основі опису людського характеру, що може дати багатий матеріал для формулювання науково обґрунтованих лінгвістичних висновків. По-перше, слід зазначити, що характер людини може бути описаний трьома групами фразеологізмів, які висувають позитивні, негативні та нейтральні оціночні значення. Вже цьому етапі можна констатувати наявність загальної для англійських та українських фразеологізмів закономірності, яка полягає в подібному їх кількісному розподілі між негативними, позитивними та нейтральними характеристиками: відповідно, англійські (56% - 35,5% - 8,5%) та українські (56,6% - 33% - 10,4%) фразеологічні одиниці.

Більш детальний аналіз фразеологізмів також дає нам дані про значну схожість (як кількісному, так і якісному) обраних для вивчення фразеологізмів англійської та української мов. Однак є й низка відмінностей.

Наприклад, у підгрупі фразеологізмів, що позначають грубість, переважають англійські елементи: a hot head; "gruff as a bear"; "wild and woolly"; «hairy about (at, in) the heel (the fetlocks)»; "common scold"; «Surly beggar (dog)»; "rough and tumble"; "short temper"; "Rough and tough". Українських фразеологізмів значно менше: "базарна баба"; "гаряча кров"; "кров гаряча"; "гаряча голова"; «забубнена голова».

Ці та інші подібні відмінності фразеології, які виявляються завдяки проведенню порівняльного дослідження насамперед відображають національне своєрідність та реалії життя, культури та історії англійського та українського народів. Тим самим, обґрунтовується необхідність у лінгвістиці, у тому числі й у фразеології, проведення порівняльного аналізу.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1.

В основі лінгвокультури лежить безліч мовних і комунікативних одиниць, які починаються від словотвору та закінчуються текстом, наприклад: дискурсом, аксіологічною картиною світу та актами комунікації. Завдяки аналітичним прийомам, які використовуються в лінгвокультурі, ми можемо аналізувати зв'язок мови та культури. У свою чергу, аналітичний аналіз текстів є джерелом усіх культурних заростків. Наприклад, Г.М. Алімжанова відкрила принцип "Інакшості", який дуже повпливав на розвиток порівнянні текстів саме тим, що уникненням позиції "добре-погано" впливає на сприйняття інакше, ніж мовний етнос.

При вивченні фразеологічних одиниць ми маємо два підходи: порівняльний та інтроспективний. Вони відрізняються тим, що в першому ми визначаємо національно-культурну своєрідність мови за допомогою іншої мови, а в інтроспективному розглядаємо це очима носіїв завдяки самоаналізу. Доктор філологічних наук, В.Н. Телія стверджує, що основною метою лінгво-культурологічного аналізу фразеологічних одиниць є «виявлення та

опис культурно-національних конотацій, що узуально супроводжують значення у формі образних асоціацій з еталонами, стереотипами та іншими культурними знаками та співвідносних один з одним за допомогою когнітивних процедур, що надають цим конотація осмислення ».

Для української та англійської мовної свідомості характерне перебільшення, перевищення (*overstatement*), що добре видно на прикладі фразеологічних одиниць зі значенням у українській та англійській мовах. Термін фразеологія визначає дисципліну, а також її об'єкт, набір або вся кількість фразеологічних одиниць у даній мові.

Більш детальний аналіз фразеологізмів також дає нам дані про значну схожість обраних для вивчення фразеологізмів англійської та української мов. Однак є й низка відмінностей. Наприклад, у підгрупі фразеологізмів, що позначають грубість, переважають англійські елементи: *a hot head*; *"gruff as a bear"*; *"wild and woolly"*; *«hairy about (at, in) the heel (the fetlocks)*. Українських фразеологізмів значно менше: *"базарна баба"*; *"гаряча кров"*; *"кров гаряча"*; *"гаряча голова"*; *«забубнена голова»*.

РОЗДІЛ 2. СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУЛ ПІДБАДЬОРЮВАННЯ В СУЧАСНИХ АНГЛІЙСЬКІЙ І УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

2.1. Семантична класифікація формул підбадьорювання

Дослідники вказують на те, що деякі з аналізованих мовних формул відносяться до авторської фразеології: це можуть бути унікальні для даного автора фразеологічні одиниці, а також різні модифікації ідіом, характерні для індивідуального авторського стилю. Автори підкреслюють, що ці мовні формули є засобами мовної характеристики персонажів, їх соціальної приналежності, і з точки зору сучасного узусу авторські ідіоми є також засобами, що визначають особливості мови доби. Іноді значення мовних формул такого типу встановлюється, виходячи з їх лексичного складу та/або контексту; у деяких випадках застарілі або власне авторські ідіоми вимагають додаткових пояснень.

Підбадьорення – це один із способів втіхи, оскільки людина, що потребує підбадьорення, часто перебуває у важкій життєвій ситуації (хвороба, старість), емоційно пригнічений, тобто, у світлі емпатії підбадьорення є емоційним відгуком і відповідно відноситься до класу психологічної підтримки.

Мета підбадьорення – підвищення емоційного та психічного тону співрозмовника. Одним з основних умов підбадьорення у комунікативному спілкуванні є чуйне ставлення до співрозмовника та прагнення вселити надію. В основному підбадьорення виражається імпліцитно і опосередковано – частіше за допомогою мовних актів похвали та схвалення. Широку мовно-актову сполучність мають вербальні форми підбадьорення як в експліцитному вигляді, так і імпліцитній. Мовні засоби вираження підбадьорення ситуативно залежні, зазвичай мають неофіційний характер.

Часто використовується наказовий спосіб, що передає спонукальний характер висловлювання, та звернення.

Мовні формули, що використовуються в невластне прямої мови у внутрішньому монологі є засобами створення поліфонії тексту. До таких мовних формулам відноситься, наприклад, використання застарілих ідіом, які сприймаються сьогодні як нестандартні особливості промови особистості, що виділяють «голос» цієї людини на тлі інших людей.

Виділяють наступні семантичні групи мовних формул:

- побажання (наприклад, Господь з тобою - Господь з тобою, маленький чоловічок, рости на щастя, немовля! тощо);
- зняття з себе відповідальності (бог тобі суддя);
- докір-умовляння (наприклад, бога не боїтеся тощо);
- заборона (Бог не велить);
- подяка (наприклад, бог нагороди вас тощо);
- констатація-покора – іноді у поєднанні з ідеєю смерті (наприклад, бог дав, бог взяв та ін.);
- оберег (наприклад, вбережи Боже тощо);
- побоювання (далеко до гріха);
- вираз подиву – часто з негативним відтінком (наприклад, бог мій тощо); - невдоволення (наприклад, риза ще бракувало та інших.);
- незнання (наприклад, тільки богу відомо тощо);
- прохання про прощення (пане пробач);
- бідність (наприклад, багатий Єрошка, є собака та кішка тощо);
- відмова (наприклад, бог подасть тощо);

- прокляття (собаці собача смерть);
- визнання-вибачення (наприклад, біс поплутав тощо).

У своїх дослідженнях науковці зазначають, що розглядаються семантичні групи мовних формул відрізняються неоднорідністю та відносною довільністю. Існує наступна класифікація метакомунікативних мовних кліше: кліше, характерні для стадії ініціалізації мовного контакту, до яких належать диктальні кліше (кліше, що виражають привітання і кліше звернення, що йдуть за ним, подання/знайомства, питання про стан справ та пропозиції; кліше звернення до співрозмовнику з метою привернути його увагу до повідомлення) та спонукально-модальні кліше (кліше несподіваного привернення уваги співрозмовника до мовного контакту з розмовляючим (частіше під час зустрічі незнайомих); кліше, що виражають прохання (часто використовуються після кліше-звернень).

Також виділяються кліше, характерні для стадії підтримки мовного контакту, які включають диктальні кліше (кліше перевірки уваги, каналу зв'язку між тим, хто говорить і слухає; кліше, що виражають (не) повну згоду; кліше констатації факту; кліше, що виражають відмову/незгоду/заперечення; кліше вибачення, співчуття; кліше-тости; кліше висловлювання власної думки; кліше, що виражають коментар; кліше уточнення; кліше вираження логіки оповідання (making a presentation); кліше виразу узагальнення; кліше привітання та ін.), спонука-модальні кліше (кліше речення/переконання; кліше висловлювання поради, рекомендації; кліше висловлювання слідства; кліше, що виражають попередження (застереження); кліше, що виражають загрозу; кліше, що виражають спонукання до висловлювання погляду та інших.), а також оціночно-модальні кліше (кліше, що виражають співчуття/участь; кліше, що виражають підбадьорення, заохочення; кліше, що виражають сумнів; кліше, що виражають схвалення, похвалу; кліше, що виражають обурення/гнів; кліше, що виражають несхвалення, критику, недовіру; кліше, що виражають

подив/здивування; кліше, що виражають полегшення, радість). Кліше, характерні для стадії розмикання мовного контакту, включають в собі диктальні кліше (кліше, що виражають подяку при прощанні; кліше, що виражають власне прощання; кліше, що виражають побажання під час прощання; кліше ухиляння від відповіді та ін.) і спонукально-модальні кліше (кліше, що виражають прохання; кліше, що виражають наказ; кліше, що виражають відмову у праві висловитися).

Подальша класифікація ґрунтується на різних критеріях: взаємовідносинах комунікантів (знайомі/незнайомі), типах мовних актів (переконання, порада), виразі емоцій. Це значно розширює саме поняття фразеологізму-мовленнєвої формули/кліше.

2.2. Структурні особливості формул підбадьорювання в зіставлюваних мовах

Визначення структури номінативного кліше базується на позиції, що кліше є семіотичними сутностями, які є насамперед номінантами, а вже потім формальними конструкціями. Ці кліше також відрізняються від фразеологічних одиниць (існує номінативне значення), а також від клішованих речень (котрі мають прямо-предикативний зміст), та від ідіоматичних виразів (характеризуються опосередковано-предикативним значенням).

Усім мовним кліше властиве номінативне ядро – тематичне, основне в поєднанні та периферія – додаткові елементи – підпорядковані слова, тобто можна сказати, що номінативне ядро – це самостійні частини мови, найчастіше виражається іменниками, а периферія, відповідно, службові частини мови, що виражається іменниками, прикметниками чи займенниками.

Однак у певних випадках здатність однієї форми реалізувати декілька значень спричиняє асиметрію цієї вже не синтаксичної, а морфологічної структурної формули в англійській мові. Так, один із складників (іменників) виражає атрибуцію означення, чим викликає розбіжність між структурами порівнюваних мов.

Дієслівні мовні кліше утворюються з формул, які складаються з іменного та дієслівного елементів. Ця група мовних кліше має такі моделі:

1) Англомовна – це «to + інфінітив + артикль + іменник» (V1 + A/-1 + N1), а в українській її відповідник – «інфінітив + іменник у знахідному відмінку» (V2+ N2). Відмінність у цих моделях полягає в тому, що в українській мові відсутнє поняття артиклів і частка «to», яка в англійській вживається перед інфінітивом. Наприклад: o accomplish a promise / виконати обіцянку тощо.

2) Друга англомовна модель з елементами «фразове дієслово + іменник». Наприклад: to deal with a problem / вирішувати проблему; to go through difficult / подолати труднощі; o care for the sick / доглядати за хворим.

3) третя модель (78 МК) є більш ускладненою, оскільки окрім фразового дієслова та іменника в структурі англомовного кліше присутній ще один субстантив і прийменник: 1) phV1 + N1 + A + N1, при якій формула МК української мови звужена до двох елементів (V2 + N2): to come at problem / підійти до розгляду проблеми.

Отже, з вище сказаного варто зробити висновок, що структурна група дієслівних кліше є більш розгалуженою ніж номінативних. Також англійська мова характеризується більшою наявністю мовних кліше, так як їх структура включає у номінативних кліше артиклі, а у дієслівних – фразові дієслова, а під час їх перекладу з англійської на українську мову відбуваються структурні зміни, що свідчить про гнучкість мовних одиниць.

У нечисленних дослідженнях та наукових працях дослідники С. Лещак, Л. Завгородня, Р. Делевська та В. Бурунський виділяють такі чотири типи кліше у формі фраз та речень:

1) односкладні мовні кліше (прості непоширені речення, прості поширені речення);

2) перехідні форми між односкладними та двоскладними реченнями (презентативи «It's», «That's»; «That's + якісні прикметники»);

3) двоскладні кліше (імперативні, інфінітивні конструкції, субстантивні,

серед яких виділяють номінативні та прийменникові, вигуківі);

4) неповні речення (підрядні умови, речення: без підмета, простого дієслівного присудка, частини складного присудка та підмета, підмета та присудка).

До односкладних непоширених належать кліше (англ. 30, укр. 27), оформлені як спонукальні речення, представлені і в англійській, і в українській мовах що відображаються в декількох формулах, що є спільними для обох мов:

- в англійській мові дієслово наказового способу (V!), яке в українській має відповідник із таким же складником: Relax! / Розслабся!; Don't worry! / Не хвилюйся!; Ready! Steady! Go! / На старт! Увага! Марш!;

- формула англійського кліше «дієслово + прийменник / займенник» (V + Pr). В українській мові їй відповідає дієслово наказового способу (V!): Go

ahead! / Рухайся!; Line up! / Шикуйся!; Keep quiet! / Не шуміть!

До односкладних поширених належать речення, які в англійській мові (36 МК) мають поширену форму, а в українській (39 МК) – як поширену, так

і однокомпонентну. Так, в англійській мові існують мовні кліше, побудовані за моделлю «прислівник + дієслово» (Adv + V), які в українській набувають відповідної форми «прислівник + предикативна форма на -но, -то»: Enough said! / Достатньо сказано!; Well done! / Добре виконано!

Структурні моделі англійської та української мов мають однакові формули «дієслово + займенник + іменник» (V + Pn + N) у таких прикладах: Take my advice / Скористайся моєю порадою, Consider our remarks! / Урахуйте наші зауваження!

Достатньо поширеними в англійській мові є кліше із займенником what / how, що відіграє роль підсилювача значення, і артиклем та іменником: What a cheek! / Яке нахабство!; What a surprise! / Оце жарт!; What a nuisance! / Яка дрібниця!; What a shame! / Який сором!

Двоскладні мовні кліше представлені не меншою кількістю одиниць і в англійській (36 МК), і в українській (39 МК) мовах. Предикативна частина репрезентована іменником / займенником і дієсловом:

- перша варіація полягає у використанні у двох мовах елементів «займенник + дієслово»: I am amazed. / Я здивований.; I am inclined to think. / Я схильний думати.; Things do happen. / Усяке трапляється.; Are you kidding? / Ти жартуєш?; I can disagree. / Я можу не погодитися.; I will explain. / Я поясню.;

- другою є речення зі структурою «іменник + дієслово»: Show must go on. / Життя продовжується.; Time has come. / Час прийшов.; Time presses. / Час

летить.; Time will tell. / Час покаже.

В окрему групу доцільно виділити англійські кліше, що починаються на «That's» та «It's» (предикативний центр), у яких в українській мові

структурні формули відповідають цілому реченню з випущеним одним членом

граматичної основи: It is a waste of time / Це марна трата часу; It is all for the best / Усе на краще; It makes no sense / Це зовсім безглуздо; It might have been worse / Могло бути гірше; або з присутніми обома головними членами реченнями: It is no good at all / Це зовсім не годиться; That does not concern me / Це мене не стосується; That suits me very well / Мене це влаштовує; That's precisely what I was going to say / Це саме те, що я хотів сказати; That's where I'd like to end / На цьому я хочу закінчити; There are two ways of looking at this / Це можна розглядати з двох сторін; There is no difference at all / Це не має значення; There was nothing you could do about it / Нічого не можна було зробити; It's nice to see you / Приємно вас бачити.

Остання група це мовні кліше у формі неповних речень, які залишаються з незакінченою думкою: If you say so / Якщо ти так кажеш, If you don't mind / Якщо ти не проти, If it comes to that / Якщо вже на те пішло, If my memory doesn't fail me / Якщо я не помиляюсь.

Отже, можемо узагальнити, що як в українській так і в англійській мовах виділяють чотири типи мовних кліше у формі фраз і речень. Англійські кліше відрізняються від українських відповідників кількістю складників через наявність допоміжних і головних дієслів, а також модальних слів.

Висновки до розділу 2

Підбадьорювання - це одне із форм заспокоювання співрозмовника, який знаходиться під впливом негативних емоцій, таких як: сум, злість, образа і так далі. Мета підбадьорення – підвищення емоційного та психічного тону співрозмовника. Підбадьорення має неофіційну форму, тому часто ми можемо використовувати наказовий спосіб звертання. Ми можемо використовувати такі форми, як: прохання про прощення, вираз подиву,

незнання, побажання, заборона, подяка. Також виділяються кліше в найрізноманітніших формах (наприклад: диктальні, константації факту, що виражають незгоду і т.д.). Усім мовним кліше властиве номінативне ядро – тематичне, основне в поєднанні та периферія – додаткові елементи – підпорядковані слова. Мовні кліше мають декілька моделей кліше. Наприклад: Англійська – це «to + інфінітив + артикль + іменник» (V1 + A/-1 + N1), а в українській її відповідник – «інфінітив + іменник у знахідному відмінку» (V2+ N2).

Відмінність у цих моделях кліше : в українській мові немає артикля і частки "to" , що в англійській мові вживається перед інфінітивом. В англійській мові, завдяки цій структурі, ми маємо набагато більше кліше, за допомогою яких використовуємо підбадьорювання. А в дієслівних артиклях є фразові дієслова , в яких під час перекладу на українську мову відбуваються структурні зміни, що підтверджує різноманітність мовних одиниць.

Насамперед, кліше є семіотичними сутностями, а вже потім формальними конструкціями. Усім формулам підбадьорювання є властивим ядро, тематичне, основне в поєднанні та периферія. Тобто номінативне ядро - це самостійна частина мови, яка виражається іменниками, а периферія - другорядна частина мови, виражена прикметниками, займенниками або іменниками. Номінативні кліше оформлюються в конструкції, наприклад: словосполучення кліше української мови «іменник + прикметник»; «іменник в місцевому відмінку + іменник у родовому відмінку» відповідають аналогу іменникового сполучення в англійській мові «іменник + прикметник»; «прикметник + іменник». У нас є декілька прикладів номінативних структур кліше:

- іменник + іменник (в англійській мові маємо три складники, а в українській лише два; розширено додатковими елементами, якщо словосполучення мають граматичну структуру) ;

- іменник + прикметник (змінюється під впливом встановлених відповідників в англійській та українській мовах; у певних випадках спричиняє асиметрію морфологічної структурної форми в англійській мові)

- прикметник + іменник (має дві варіації у зміні порядку положення ядра й периферії та компонентів в обох мовах; наприклад, у одному із варіантів можна знайти розширення додатковими членами структури в українській мові: free hand / повна свобода дій; а в іншому варіанті граматична структура є простим словосполученням, де іменник виступає ядром, а прикметник та іменник належать до периферії).

ВИСНОВКИ

На семантичному рівні підбадьорювання в англійській та українських мовах спільною рисою є спонукання до позитивних дій та заклик до досягнення різноманітних цілей та неосяжного успіху. Проте, їхня відмінність полягає в використанні різних фраз та відтінком емоцій. Українські формули підбадьорювання в основному складаються зі слів, що проявляють впевненість та стійкість, рішучість. В англійських формулах частіше використовують фрази, що закликають до позитивних емоцій та можуть містити готовність до підтримки або співчутливості.

На структурному рівні підбадьорювання в англійській та українській мовах відмінність полягає у кількості слів та синтаксисі фрази. В українській мові часто використовуються складні конструкції зі слів, а в англійській мові здебільшого виражаються лише одним словом. Наприклад, фраза "Не здавайся, ти зможеш!" в українській мові містить 7 слів, проте в англійському варіанті " " має 6 слів, але використовує 2 дієслова та 2 іменника.

Також різниця полягає в порядку слів у фразі. Наприклад, в українській мові фраза "Ти зможеш все, що захочеш" має такий порядок слів : "ти-можеш-все-що-захочеш-", проте в англійській мові вираз "You can achieve anything you want" має інший порядок на менший об'єм.

Тому, можемо зробити висновок, що різниця може бути у фразах підбадьорювання в українській та англійській мові може бути у структурі та кількості слів.

Лінгвокультурна специфіка англійських формул підбадьорювання полягає в тому, що часто використовуються метафоричні вислови та безліч англійських ідіом. Такі формули зазвичай мають глибокий культурний зміст та для цього треба мати знання в англійській культурі та традицій, щоб повністю розуміти глибину змісту. Наприклад, "break a leg" (сломати ногу) -

це загальноновживана англійська формула підбадьорювання, що має значення "побажати успіху". Ця формула з'явилась від театральних традицій і має характер культурної особливості місцевого менталітету, який може бути незрозумілим для людей, які не розмовляють цією мовою.

Специфіку українських формул підбадьорювання ми розуміємо в особливості вживання прикметників та дієслів. Українські формули підбадьорювання можуть бути простіші та більш прямолінійні за своєю формою, але при цьому матимуть глибокий сенс. Наприклад, "сильний духом" - це формула підбадьорювання, в якій використовується прикметник "сильний" для того, щоб виразити міцність духу та спроможність до подолання будь-яких труднощів. Такі формули відображають українську культуру та її підходи до серйозних життєвих питань, таких як мотивація та досягнення успіху.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Амосова Н.Н. Основы английской фразеологии / ред Л. А. Карпова. Москва; Ленинград : ЛГУ, 1963. 208 с.
2. Апресян Ю. Д. Языковые аномалии : типы и функции. *Res Philologica* : Филологические исследования. Памяти академика Георгия Владимировича Степанова (1919–1986) / под ред. Д. С. Лихачева. Москва : Наука, 1990. С. 50–71.
3. Арнольд И.В. Стилистика. Современный английский язык : учебник. 5-е изд., испр. и доп. / научн. ред. П. Е. Бухаркин. Москва : Флинта : Наука, 2002. 384 с.
4. Аскерова І.А. Семантичний обсяг українсько-англійських лексичних корелятив спільнослов'янського походження. Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 9 : Сучасні тенденції розвитку мов. Київ : Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2011. № 5. С. 7–14.
5. Бацевич Ф.С. Основы коммуникативной лингвистики / Ф.С. Бацевич. - К., 2004
6. Белянин В.П. Психолингвистика : учебник. 2-е изд. / глав. ред. Д. И. Фельдштейн. Москва : Флинта: Московский психолого-социальный институт, 2004. 232 с.
7. Бердникова Д.В. Языковая картина мира как часть концептуальной картины мира. Актуальные проблемы преподавания иностранных языков в неязыковых вузах : материалы Межфакультетской научно-методической конференции / ред. Е. Ю. Петрова. Москва : Издательский дом НИУ ВШЭ, 2012. С. 271–278
8. Будагов Р.А. Человек и его язык (Заметки об отношении людей к литературному языку). Вопросы языкознания : науч. журн. Москва, 1970. № 6. С. 3–14.

9. Будний В. Зіставно-типологічний підхід у літературній компаративістиці. *Studia metodologica*. Вип. 19: Теорія літератури. Компаративістика. Україністика : зб. наук. пр. / гол. ред. О. Лещак. Тернопіль : Підручники і посібники, 2007. С. 335–346.

10. Бурунский В.М. Структурные типы речевых клише французского и английского языков : сайт. URL : <http://scientific-notes.ru/pdf/036-020.pdf>

11. Бурунский В.М. Клише: языковые характеристики, функционирование и типология (на материале французского и английского языков) : автореф. дис. канд. филол. наук : 10.02.19 / В.М. Бурунский. – Курск, 2009. – 21 с.

12. Гвоздев В.В. Контекст і проблеми перегматики кліше / В.В. Гвоздев // Роль контексту в реалізації семантичних особливостей мовних одиниць. - Курск, 1987. - С. 14- 22.

13. Корнюшина В. В. Лингвистические характеристики дейктические свойства английских этикетных клише и их русских аналогов // Ученые записки государственного социального университета. 2013. № 3. с. 171–174

14. Лещак С. Языковое клише : прагматика, семантика и структура аналитических номинативных неидиоматических знаков в современном русском языке / С. Лещак. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа : www.ujk.edu.pl/strony/Oleg.Leszczak/jazklisze.doc

15. Радзієвська О.В. // Лінгвістині дослідження : Збірник наукових праць ХНПУ імені Г.С. Сковороди.- Х., 2012.- Випуск 34.

16. Селіванова О.О. Сучасна лінгвістика: напрями і проблеми: Підручник. — Полтава: Довкілля-К, 2008.

17. Серебрянська І.М. Стилiстичнi особливостi та культура дiлової усної комунікації. Вісник Сумського державного університету. Серія

Філологія. / гол. ред. О. Г. Ткаченко. Суми : СумДУ, 2007. Т. 1. № 1. С. 166–172.

18. Скаличка В. Типология и сопоставительная лингвистика. Новое в зарубежной лингвистике : сб. науч. тр. / сост. В. П. Нерознак, В. Г. Гак. Москва: Прогресс, 1989. Вып. 25. сайт. URL: http://www.classes.ru/grammar/166.new-in-linguistics-25/source/worddocuments/_2.htm

19. Сковронська І. Ужиток фразеологічних одиниць, штампів та кліше у двомовному публіцистичному тексті. Теле- та радіожурналістика : зб. наук. пр. / гол. ред. В. В. Лизанчук; Львів. нац. ун-т ім. Івана Франка. Львів : Львівський національний університет ім. Франка, 2010. Вип. 9 (Ч. 2). С. 324–329.

20. Скрипник Л.Г. Фразеологія української мови : монографія. Київ : Наукова думка, 1973. 278 с.

21. Соколовская Ж.П. Система в лексической семантике (анализ семантической структуры слова) : монография. Киев : Выща школа, 1979. 189 с.

22. Сосунова Г.А. Функционирование и семантическая характеристика языковых клише во французском языке : (на материале таможенного дискурса) / Г.А. Сосунова // Язык и культура. 2014. – № 2 (26). – С. 89–99.

23. Янчевська В.Ю. Класифікація мовних кліше за семантичними ознаками (на матеріалі газет «День» та «Кримська світлиця») / В.Ю. Янчевська // Вісник Запорізького національного університету. Філологічні науки. – № 2. – 2009. – С. 178–187.

АНОТАЦІЯ

This article is devoted to the structural and semantic features of encouraging phrases in modern English and Ukrainian linguistic cultures. Encouragement phrases are a fascinating aspect of language because they not only express support, but also reveal the cultural values and norms that motivate speakers to use them. By means of a comparative analysis of examples from the English and Ukrainian languages, this article aims to highlight linguistic and cultural differences in the use of encouraging phrases. The study found that English motivational phrases often contain metaphors and idiomatic expressions that require a deep understanding of the English language and culture. On the other hand, Ukrainian encouragement phrases are simple and use adjectives and verbs to express support and motivation. These findings can help language learners gain insight into the cultural aspects of language use and improve their understanding and communication skills in both English and Ukrainian.